

PRVOBITNE VIZIJE VRSTE

Beograd, mart 1999.

I

XVII OGLEDA MUŠKOSTI
izvorište patnji

Ja sam oko koje večito ulazi iz ničega u sobu, u sobu mladića čija se patnja meri njegovim odbijanjem da postane heroj, njegovom muzikom, njegovim nepostojanjem. Poništavajući sebe, on ponekad ulazi zajedno sa mnom, sa svoja dva oka. Sve ovde napisano su ti trenuci zajedničkog ulaska, sliveni u jednu tačku, TAČKU USKRSNUĆA.

smrt
•
san
•
ljubav

I

I z a b r a o s a m t e

tvoje šaputanje me drži budnim, tvoje stalno prisustvo u snu. Ne kao slika; moje oko već dugo ne vidi slike. Šta ako ti kažem da se krećem među ogledalima? Ako u tvom odrazu prepoznajem svog ubicu?

II

I z a b r a o s a m t e

ja, prostor u meni, između mene, među-prostor, membrana, zid ćelije čiju propustljivost uzimaš za kriterijum kada stvaraš i razaraš svetove, vreme koje te obuzima i čini odsutnom, melanholija svakodnevice, sa uvek istim pitanjem meni opruženom, meni puštenom u ravni beskrajnih prostranstava, carstvu uzaludnog i nepostojećeg, prostoru istovetnosti znakova, sebi potirućoj suprotnosti, i samoj znak, konačnošću očitujućoj beskonačnošću, prostoru između, među-prostoru; trag koji za sobom ostavlja tek rođeno, trag pra-rođenja, rana iz koje krvariš samo po mermeru, tvoj trag u mermeru, i jedini...

“Dečaće, kuda si pošao tim svojim sanjivim očima? Zar ne znaš da ne možeš pobediti?”

I z a b r a o s a m t e

tvoja lepota zahteva herojstvo koga se odričem. Ja te ne vidim kao sliku; ona je za heroje, heroje naspram heroja, muškarce instrumentalizovanog pola, muškosti pretočene u nož, u maniju, EROTOMANIJU, jer izvorište tajne je i izvorište pola; u opsednutost utrobom, nož koji seče, koji želi da vidi, nož natopljen krvlju, kao da je papir, papir koga nazivamo "istorija", čija se jednobojnost prikazuje herojstvom, a ono patnjom; igra koja te sve manje zabavlja, znam to, osećam u izvesnom premeštanju nerava.

I z a b r a o s a m t e

tebe hladnu, ispunjenu lepotom, opijenu istom - bez iste: ogledalo raspršeno ponoćnim detonacijama, ogledalo kroz koje se vidi (ogledalo-prozor) i sopstveni odraz i svet iza, svet u kome si ti, okrenuta ka unutra, svet koji je tvoj odraz kroz koji vidiš mene, unutar mene, ali jedino krećući se, jedino stvarajući toplotu, stvarajući svetlost; jedino ako oboje zasvetlimo, ako rasplamsamo plamen (spoznaja polova); sloboda koju udišeš plućima, osećaš dah, osećaš okom, atmosferu, kroz ono lakše od vode, bez vode, oznojena, stalno krećući se, bez vode, ali već sledećeg trenutka sa, vode koju upija zemlja (neophodnost objave večnosti, poslednja karika u nizu bezgraničnosti, preduslov ostvarenju istog, trenutak plodnosti - kada samo rođeno iz sebe rađa, iz ničega, iz onoga što tajna i jeste). Zato ono njome ispunjeno, nevrednujuće, iznova se spaljuje i samospaljujući se spoznaje osnovi zakon prirode; smrt, neumitnost, princip koji pretočen u svest započinje proces menjanja, proces ostvarivanja različitosti u okviru istog, u harmoniji sa univerzumom, i sam postajući, i sam univerzum u malom, uvek u vezi sa smrću, i uvek smejući se razotkriva tvoju moć; tvoja lepota gubi, tvoje zlo bleđi, zaleđena, ti ipak goriš, jer više je nezamislivo gledati te, a ne videti sebe, jer svakim suočenjem sa mnom ti se suočavaš sa sobom, kao drugošću, krajnjom tačkom naših susreta i samoća.

To je početak, to je uvek ubistvo koje moraš oprostiti sebi, deo po deo tebe konačno ostavljen mitologiji. To je patnja, i jedino patnjom vođena možeš preći granicu postavljenu u sebi, granicu koju poričeš; raspolovljenost svoga bića. Unakaženih tela mi se ogledamo u plavetnilu jutarnjeg neba; ono što tada izgovaramo ostaje utkano između nas, u nama samima, u ono ništa iz koga sve nastaje, u onu prostornost čije se nepostojanje ispunjava snom, sveprisutnošću sna, granicom koju poričeš u sebi, a već tako dugo gaziš po njoj, ne znajući, misleći da time postojiš, ograničavajući se na slučaj, zavisna od straha; ti izabiraš - ti misliš da izabiraš - to izabira bol u tebi, to postaje maskom zlo u kome se daviš, hladna i okamenjena, opijena lepotom, hipnotisana vlašću, uvek sa mišlju na prestol – *zar ne znaš da time gubiš, da se ta borba mora odigrati u tebi samoj?* – ti izabiraš igru, igru pod maskama, prostor velike balske dvorane; ti igraš, ti plešeš opčinjena lepotom igre; ti igraš hiljadugodišnji valcer, pijana od svetlosti omamljene muzikom; ti plešeš utopljena u sećanje, zatvorena u balon od sapunice, u lavirint sopstvenih misli, izgubljena, ti plešeš, ti lebdiš, ti igraš,

ne znajući da igrom postaješ lutka, da ostaješ nepokretna u mraku muzičke kutije, živa sahranjena, otišla od sebe i sveta od koga si.

I z a b r a o s a m t e

bežeći, ti se skrivaš u meni. To je daleko od bilo kakve racionalizacije, taj nemir zbog kojeg ti moram ići u susret; to izvesno premeštanje nerava. To je pre, obuzdavanje racia, jer mora se ići strpljivo, u svim pravcima - svuda gde si ti - jer čini se da se ne krećemo, čini se da stojimo, već vekovima da stojimo u jednoj tački, a baš ta tačka je ono bez čega bi bilo nemoguće kretati se, TAČKA PRESEKA SVIH PRAVACA, svih vremena, tačka kao jedno ogromno sada, jedno stanje totalne svesti, jedne totalnosti, i kao takvo neodrživo; tačka anticipacije božanskog u nama, ishodište istinske vere.

Takvih trenutaka je bilo i ranije, iznenadnih provaljiivanja svesti, naizgled bezazlenih situacija čije značenje tek sada, izazvanom svešću, naslućujemo, i živeći to sada - živeći ga kao znak – ono ostaje očuvano tragom, a mi postajući tragačima, nama se otkriva put, put sačinjen od tragova, (čije se značenje očituje u našem strpljenju, našoj kretnji) put na kome je put, pregršt puteva, čija je tačka preseka ujedno i njihovo ishodište, tačka koje je potiruće sada; TAČKA PREKLOPA.

Presek svih pravaca time postaje i sam pravac, i sam znak, van ijednog poznatog sistema, nepojmljiv, koji je angažman celoga našeg bića, koji je moguće doseći samo celim našim bićem, ljudskim, sadržanim u dva pola, neostvarljivim samo na jednom planu, već u istovremenosti oba; tačka od koje moramo sami, koja nas čini učesnikom, delom jednoga, pa i samim jednim, a istovremeno i izvan njega; koja čini distancu, kao jedno specifično stanje, jednu kondiciju duha da spoznajući i čineći, znanje ne odalji od svoje duše; TAČKA ROĐENJA, pra - rođenja.

I z a b r a o s a m t e

zatvorena naspram mene, u meni, činiš moju dušu kavezom, a mene tamničarem. Rešetka je neizdrživo stanje za moje telo, za materiju. Ona je samo tvoj oblik u meni, neoslobođen sadržajem. Ona je telo u telu, telo ubijenih osećanja, okamenjeno – u grču, ono je okamenjemo – ono ne umire; ne osećajući, ono otelotvoruje zlo; izbegavši smrt, ono samo je smrt; besmrtno, odbeglo od prirode, ono je MERMERNI SPOMENIK U ČAST HEROJSTVA KOGA SE ODRIČEM.

I z a b r a o s a m t e

to je moć koju poseduješ; kojom uništavajući me, osuđuješ i sebe na smrt. To je lutka kojom postaješ u zanosu igre, hladna i prelepa, čineći me robom u svom kristalnom kraljevstvu, a moj kavez u njemu apstrakcijom. Moji lanci su ekserima ukucani u koru tvog velikog mozga – tvoji razjedaju moju utrobu – mi smo dva sužnja što pevaju o slobodi, slobodi koja je samo kavez onog drugog, a rešetka je uvek isto nepodnošljiva, isto postojeća. To je tačka u kojoj smo jedno naspram drugog, odvojeni onim što je u nama – odvojeni nama samima – tim velikim "sada", ispunjenim strahom i strepnjama, sumnjom da zalazeći u, ne polomimo ogledalo, postanemo zatočnici jednog većitog "sada", okamenjeni u pogledu i nemi, i sumnjajući, ni ne znajući, već takvi postajući, mi bivamo uvučeni u igru, igru nad igrama, najveličanstveniji od svih valcera, igru neodnegovanih početaka, meso zagnojeno u pokretu, ukočenost svih nerava, prizori neopisivog užasa, APOKALIPTIČNU IGRU VELIKIH MOGUĆNOSTI, igru koja je postala samoj sebi svrha, slatku igru nevernika, igru u kojoj se nikada ne susrećemo – nikada ne ostajemo ni sami – igru u kojoj se vrtimo, okrećemo u vrtlogu zaborava, vrtlogu istovetnosti, vrtlogu koji proždire poput čeljusti, čeljusti koja me pruženog drži u vazduhu razapetog nad zemljom, udova vezanih za uzde konja, pogleda očuvanog u kretnji oblaka, bez oblaka u kretnji pogleda, bez pogleda rastrže me, čeljust slepa, čeljust čopora, čeljust otupela u svojoj neodredivosti pravca, kost željna mesa, zagriža, lomi se; oslobođene konje jahači više ne mogu dozvati, hvataju za delove kostiju, vuku, ali sada tako slabi (moje telo je čvrsto vezano za zemlju). I ja shvatam da se snaga ljudskog ogleđa u dozvoli konja da bude uzjahan, i ja shvatam da je to promena, započet proces urastanja, srastanja u jedno, uvek muzikom ispunjen svet kentaura, muzikom koja je jezik, jezik naučen kroz patnju – jezik patnje – kroz patnju kroz koju me vodi misao: *video sam ono što se snom naziva, video sam ga budan, okusio sam ga, osetio, napustio sam rešetku za trenutak, to je moguće, kuća u kojoj sam odrastao u meni je, premeštena; ja tragam.* To je potraga za drugošću, duboko, u najdubljim sferama duše, uvek sebe potirući, uvek naspram zjapeće čeljusti (te rupe koja guta bezobzirno) zagledan u ponore sopstvenog bića, bića u kome obitavaš ti, u zanosu, u igri, u zapisu vekova čije se svo crnilo sakuplja u jednu tačku, TAČKU LJUBAVI. I ponovo tačka, tačka kao taj ponor, kao prostor svepoklopljenih senki, prostor istovremenosti, pa time i prostor sna - smrti; kapija koja je prostor jednog ogledala.

VIII

I z a b r a o s a m t e

to je romantična igra zanosa koju moramo ispuniti ironijom. Snaga zaraženih, mrtvih, ubijenih i gladnih. Igra čijom spoznajom načinjemo patnju. I ponovo patnja, i ponovo igra, igra kao vrtlog, vrtlog uzaludnosti, vrtlog zablude, zablude neophodne da bi se održala patnja, zablude kao maske, maske uskrsnuća, zdravlja, oprostaja, sitosti, mira... maske koje nosimo okrenute ka unutra, besmisao koji nas drži budnima, razdirući bol spoznaje nepostojanja: mi ne postojimo; *prilazeći mi, sećanje hoće da me učini lažnim.*

IX

I z a b r a o s a m t e

video sam te; oko je videlo, oko je izabralo, u oku se san prelama u stvarnost; u stvarnost koja si ti, hladna, ispunjena svetlošću, svetlošću koja zaslepljuje, koja je ledeni odsjaj kristala; i muzikom, stalno dozivajućom muzikom, muzikom koja je u svom nastajanju ništa do krik, krik nemoći i straha, koji doziva uvek isto ime, ime čiji je sadržaj prazan, koje ne pripada nikome; LEPOTOM PRIKRIVEN I ODRŽAN UŽAS.

X

I z a b r a o s a m t e

to je isti ritual koji nosimo u sebi, kojim žrtvujemo jedno drugom, gde žrtve i nema, ali ipak ubistvo, svetost dosegnuta jedinim činom jednakog zadovoljenja i telesnih i duševnih apetita, uzdignućem i objedinjenjem duha; RITUAL VOĐENJA LJUBAVI.

XI

I z a b r a o s a m t e

to je tvoj dodir, tvoja neiscrpna snaga, nežnost; toliko bliska zemlji, ti se ranjavaš iznova, krvariš, tvoja koža bleedi, prekrivena kosom, prekrivena snom, jutrom zaštićena od sunca, u tišini, tvoja koža je svetla, svetla od vode, izvor milosti i nade, kuća na čijem prilazu stoji ukucano moje srce (i srca svih muškaraca), kuća koju ti nastavljaš da gradiš, proširuješ, obrazujući sferu, mesto odakle smo počeli, gradilište, izvor, postajuće mesto susreta srca, dodir eksera zarđale krvi, probijajući dodir pre pucanja. I ja vidim, odaljen od života, zidove kako se kreću, zidove koje odavno ne vidoh, kako zalaze jedni u druge, u svoj silini jednog trenutka, svo prostranstvo, svu materiju usisanu u vakuum, prostor nedisanja, prostor u meni, između mene, brzinom raspolovljenog. I ja vidim sebe, unakaženog, izvađenog srca, i vidim ostale, sve muškarce, sa noževima, unakaženih tela, i vidim žene kako plešu, i tebe među njima, sa mnom, naspram mene, i vidim kako goli ležimo na travi, na zemlji, toliko bliski njoj, čisti – ti znaš da ja znam da si to ti, ja znam da ti znaš - jedna spoznaja, jedno saznanje, jedna istina; ljubav.

Živesmo u kući koje više nema, ograđeni nepostojanjem, na putu koji moramo preći zajedno, koji je naš susret, vizija nas samih; u travi, na zemlji ležimo, pokriveni krilima.

I z a b r a o s a m t e

to je pogled u ravni očiju naših uspravnih tela, veza koja se njom čini, koja nas drži pružene u prostoru istovremenosti, pružene pri zemlji, troguba veza sačinjena od ravni ljubavi, smrti i sna, ravni paralelnih u svojoj neodredivosti granica, blizinom zemlje slivenih u jednu, najrazdirućiju od svih patnji, TRENUTAK PUŠTANJA SEBE, tačku bliskosti, izvorište reke čiji tok vodi do velikog ogledala, velike tišine okeana, koja se kao užas sakuplja u tebi.

Moram ući u tebe, ući celim svojim bićem, tebe užasom ispunjenu, sveprisutnim u ledom sažimajućoj atmosferi, tebe hladnu, spoznati svu njegovu neopisivost koju nosiš ukočena u svojoj lepoti i inteligenciji, spoznati sav užas slučajnosti kojom se pravdaš, užas kristalno jasan i čist u svom nastajanju, dijamant u kome se prelamaju sve misli i osećanja u jednu neophodnost, DOŽIVLJAJ UŽASA.

I z a b r a o s a m t e

izabralo je dete, nerođeno, izabrala je utroba razjedena pitanjem, pitanjem izazvanim blizinom tajne. To su dve utrobe spojene u jednu, organskim putem, živom tvari, tkaninom nastalom preplitanjem tkiva, tkaninom ispunjenom šupljinama, šupljinama koje su pauze u tkanju, praznine koje se bliženjem tkanine oku uvećavaju, šire, pogledom, sve dok u krajnjoj tački bliskosti, TAČCI DODIRA, i samo tkanje ne postane praznina, praznina naspram čije proždrljive beskonačnosti oko ostaje lebdeći, u među-prostoru, među-prostoru koji je i sama praznina.

I tu se otkriva minimalizam oka kao jedina održiva kretnja, jer oko upija i emituje bezbroj pokreta, bezbroj znakova, oko jedino radi, uvek; oko emituje beskraj. I to je uvek muzika, muzika sfera, muzika buđenja, muzika nastala iz patnje, preuzet princip deteta, princip koji spušten u znanje čini komunikaciju vraćenom; pol, pol kao znanje – dva pola – ne bespolno, već svepolno dete, znanjem formirajuća distanca.

XIV

I z a b r a o s a m t e

izabralo je jutro, stalno doživljavajući užas buđenja, vraćanje iz sebe, iz sebe u sebe; čemu to, toliko prelazaka, toliko mene, od svih njih koje je ja? nisam li ja ja upravo u tim trenucima prelaska? i nisi li ti to ja, to prelazeće ja, čisto, ispunjeno užasom i preneraženošću nad svojim bićem?

XV

I z a b r a o s a m t e

to je usamljenost za kojom žudim, zubi potruli od nespavanja, ludilo koje produkuješ i širiš oko sebe kao virus, reči, sve prilagođeno, sve obuzimajuće, sve grozničavo, sve učaureno u kičmi, u semenu; virus kojim sam zaražen, svesno zaražen – u agoniji, telo u plamenu od dužine prisustva jedne jedine misli gubi mehaniku – i ja ulazim u tebe, u led, prelazeći granicu koju si kristalom obeležila u sebi, i prelazeći je ja postajem ti, i postajući ti, postajući tobom ti, pred ogledalom, pred tobom, postajući sebi žrtva, ja započinjem konačni ritual samoljublja, RITUAL SAMOUNIŠTENJA, umirem ispunjen verom, umirem i ti sa mnom – *vaskrsli, svako kao jedno, ne posedujući ništa, na svet dolazimo preporođeni, nevini i čisti kao deca, mudri u svom zaboravljanju, bezličnoj lepršavosti duše.*

XVI

l z a b r a o s a m t e
to sam ja, to nisi ti.

XVII

l z a b r a o s a m t e
ništa ja izabrao nisam.

Beograd, novembar 1999.

II

U GROZNICI

moj jezik se polako pretače u pesmu
govoriću samo na odabranim mestima
odabranim ljudima
od strane njih samih

PROBLEM KIČME I
urođena krivica

**odakle dolaze
i ko ih poziva
da svoja tela
predaju noći**

**kakva to svetlost
jača od sunca
zaslepljuje njihova
malena srca**

**zar takvi
vođeni slepilom
mogu negde doći?**

**budimo ljubavnici
u ovoj noći
kada nas niko ne pita
jesmo li venčani
kad su nam tela unakažena
bolešću duše
kad nam se umire**

**u prostoru između ogledala
u odbljesku odbljeska**

na snegu

**upoznajmo jedni druge
po sobama u koje
ne dopire svetlost
gde je sunce samo vrelina
a vetar premeštanje**

**upoznajmo jedni druge
nasilne
prepune želja
bez drugih želja
sem da upoznamo jedni druge
gole i ranjive**

**upoznajmo jedni druge
ispunimo vreme telima
svejedno će na kraju ubica likovati
nad mesom poznatih
nad našim umornim mesom**

**prava i jedina mudrost je
zaspati kraj nepoznatog**

**velika je radost
umreti zaklan**

na snegu

1

**SVI OČEVI SU MRTVI
SVE MAJKE UBIJENE
SVA BRAĆA SU GLADNA
I SVAKO JA ZARAŽENO**

**jedino čisto je nepostojanje
jedina mogućnost ostajanja**

**bezbedni
iako smo se tražili u vreme pokolja
među unakaženim telima prepoznavali
bezbedni
iako su nam mozgovi sprženi
vatrom sa repova padajućih galaksija
onim kako nazivamo dušu
kristalom ispunjenu svemogućnost**

2

**vodimo ljubav izubijanih tela
mislećih tela
u jednom dodiru je orgazam
trijumf nad usađenom tugom aristokratije
nad ruševinama kraljevstava
vodimo ljubav**

**između nas
igre sa sećanjima
mameće prepoznavanje
ples ruku i očiju**

**nezaustavljivo
snaga dvoje u jednome
nezaustavljivo
snaga pripadanja
širenje kruga**

**unošenje instrumenata
ojačavanje muzike**

**u vežbi večnosti od prvog trenutka
napuštajući sve prethodno
nova igra strpljenja
započinje
ono već započeto**

u ovo ne možeš ući
 u ovo ne možeš sumnjati
 ovo je prisustvo
 ovo su od mesa odvojene kosti date psima
 u ovo se ne možeš pretvoriti
 u ovome je nestala planeta
 ovo ne umire
 ovo je od mesa odvojena krv data vampirima
 ovo je veliko izgubljeno
 ovo se ponavlja bez želje da prestane
 ovo smo mi
 ko ovo vidi ovo postaje
 ovo je od mesa odvojeno meso dato ljudima
 ovo ne postoji
 ovo smo mi
 ako ovo preživimo

sanjamo o vremenima
 kičmama
 (kičma je slomljena
 iscurava pesak)
 o vremenima čijim smo trajanjem osećali
 držali osećanje
 vreme

nisu to dani, ni minuti
 to je pustinja
 skelet
 izvirući skelet
 rebro dinosaurusa
 i bešika kamile

u takvom pripadanju
 ja žudim za strpljenjem
 bolestan od nepristajanja
 moja kičma se
 lomi od kamenja

u krevetu
 gde smo još uvek bogovi
 mi sanjamo o vremenima
 skupljamo kamenje
 (čistimo stenu)
 obrćemo ga

5

ima li života u ruci
koja je juče držala masku
preko lica vaskrslog?

je li to ona znala?
je li maska njega osudila
u neminovnosti jutra
na večitu nečitljivost njenog pogleda?

6

neće nikada prestati
toliko je blizu
da neće nikada prestati
osećam izvesnu razliku u znojenju
vidim škorpije umesto običnih insekata
obične škorpije čije otrovne žaoke
istiskujem svojom kožom
presvučenom kožom s oboda ekstremiteta
noću
UMESTO NJE

i kada udišem
ista koža
ono što je napolju i unutra je
odbačena spoljašnost (MRTVILO) kupi se
bez nje nema atmosfere
ona je neophodnost
ona se ogleda u procesu raspadanja
dodir je drugačiji
neodrediv blizinom, toplotom, pritiskom
izvan sistema
izvan mehanike

njena muzika kostiju
mošti svetaca
vatra - ljudožderstvo - ogoljena kost - gorivo

primam samo jedan zagrljaj
i on je dat

7

zemlja na kojoj odrastamo puna je ježeva
mojim odrastanjem otpada koža sa tabana
insekti umiru na jastuku pored mog
UMESTO NJE
vazduh se čuje
ne samo kao vetar
već i kao drvo
kitovi
u iščekivanju samoga sebe

8

izandali smo svo naše sećanje
sve predvideli
izabrali da se nikada ne rastanemo
i trenutak dodira sa snom

tamo negde postoji zid

izvesna linija raspeća na mom stomaku
tera me da posumnjam u taj dodir
u dodir bez prodora

rukama raspoređiti sopstvenu utrobu (po liniji raspeća)
i zagledati se

tamo negde postoji zid

oslepeo sam od mesečine
 urlikanja prenešene svetlosti
 i smeha
 moja pluća sakupljaju kosti biljojeda
 ja znam kako se postaje čovek
 ubistvom
 ono što ne vidim
 ono je kosmos
 a on je ubica

sva zemlja je spržena
 i seme u njoj
 i seme u plodovima
 koje su crvi izjeli
 testise mrtvog muškarca u prašini
 sanjali smo o kičmi zmije
 i budni je imali
 more nas je delilo
 od truleži
 nema ničega u čemu možemo uživati
MOJA KIČMA JE IZLEČENA

žudim za vremenima o kojima tvoja utroba ne zna ništa
 umirem željan užasa i božije milosti
 shvati
 očevi ubijaju
 ali mrtvilo je u njima
 i sve majke što leže u postelji
 nepokretne, anemične i neme
 čudom ostale u životu
 one su jedino sećanje ovoga sveta
 pored njih leže anđeli

moja žudnja je nasledstvo anđela
 vremena o kojima tvoja utroba ne zna ništa
 tvoja nevina utroba
 gde je sakriven užas
 nasilje božije milosti
 blud anđela
 i čeka
 dete
 zlo ovoga sveta

postišeni pred bogovima
 ne prepoznajemo anđele
 iz čijih se sećanja rađamo
 slomljene kosti nam kidaju meso
 revolucija nas nikada neće
 odvojiti od zemlje
 MESO je to koje leti

13

naglo znojenje
nemanje potrebe
božanska ravnodušnost
nedeljom popodne
stvaranje semena
muški kult suncokreta

14

vodu će zameniti vosak
i nož će zamenjen voskom otupeti
ljude će naseliti pčele
savršena proporcija
i dalje je osnova
svakog bića

svet preliven voskom
održava vatru živom
plodno tlo zla

okrenimo se
hladnim i čvrstim predelima
kristal odražava svest
moja dopire do rođenja
do usamljenosti zvezda
moje kosti
nenaviknute na gravitaciju
trulež su

i sakuplja se u vratu
 u kostima
 u hladnoći čela
 u nespavanju
 sakuplja se i širi
 treperavi zvuk harmonike
 jezičak
 pre svih u sebi

želim da odem do prozora
 koji je ostao otvoren
 smrću jednog jutra
 jednog sećanja
 želim da sačekam
 obećana jata ptica
 jata ruku
 dodir nežnosti i samoće
 želim da odem
 i time ostanem
 zauvek

sve čemu se radujem
 poklon je moj
 plavetnilu neba

...i stalno plešući
 sa onim sveprisutnim delom sebe
 koji užasnut posmatra

ponovo sam to uradio
 to me proganja
 to se javlja u velikim tišinama
 to je frekventnost
 mašina dovedena do preopterećenja
 to su nove mogućnosti

to čini da znam
 svakim sledećim dodirom
 biću sve više u tebi
 to nije plan
 to nije nada
 to me čini beznadežnim
 to će jednom prestati
 kada to prestanem da radim
 kada me jednoga jutra poljubiš
 i kažeš mi
 znala sam
 to

mir u kome smo
 gomila neispunjenog prostora
 konstanta umanjenja
 ono što nazivamo supstancom
 ono što se oseća
 ljubavi, mi to nismo
 rastrzani nemiro
 zar ne vidiš da se to nama obraća
 i doziva?
 zar ne vidiš da tvoje čekanje razara svetove
 galaksije?
 zar su ti kosti toliko savitljive
 da ti nije potrebno meso?
 sumnjo
 možda još ovaj put
 zar ne vidiš da se to na nas čeka
 oboje
 da to nije ožiljak što nosiš
 već živa rana koja krvari
 i ne može prestati
 jer raste
 širi se
 ljubavi, ti krvariš
 šta god da radiš
 ti samo krvariš

bili smo dva savršenstva
 koja su ljubavlju pokušala
 da ublaže krivicu
 zbog mermernog odbljeska
 u mozgu čoveka
 naših usamljenosti
 i lepote verovanja

ljubav je dala svoja sećanja
 sve što nam ona daje
 samo su sećanja
 ona nam nikada neće dozvoliti
 da zaboravimo

na ubistvo

i sada kada oboje znamo
 šta treba da uradimo
 i sada kada verujemo
 muzika je sredstvo
 koje će našu ljubav
 učiniti nepostojećom

ne postoji više niko
 koga ja dozivam
ZAKORAČIO SAM U GALAKSIJU

21

sada
kada sam sve dao
kada nisam sačuvao ništa
ni svoju muziku
kada me samoća venčava strpljenjem za slutnju
biologijom čistih oblika
prenosiocima virusa
atmosferaom

sada
kada nijedno kretanje
ne ostavlja trag za sobom

...sada

22

bilo koja da je svetlost
u pitanju je
UNUTRAŠNOST SVEMIRA

PROBLEM KIČME II
dete pedofilije

žudim za vremenima o kojima tvoja utroba ne zna ništa
umirem željan užasa i božije milosti
shvati
očevi ubijaju
ali mrtvilo je u njima
i sve majke što leže u postelji
nepokretne, anemične i neme
čudom ostale u životu
one su jedino sećanje ovoga sveta
pored njih leže anđeli

moja žudnja je nasledstvo anđela
vremena o kojima tvoja utroba ne zna ništa
tvoja nevina utroba
gde je sakriven užas
nasilje božije milosti
blud anđela
i čeka
dete
zlo ovoga sveta

1

Onaj na koga se čeka, u njemu je zasađeno seme istinske vere.
Njegovo telo je misleće, istegnutih tetiva - nerođeno dete bez kostiju.
Ono je iskra u mraku majčine utrobe, vatra koja se rasplamsala smrću ljubavi i smrću Boga.

Dete bez kostiju je konačnost vrste.

Kostima, mi objašnjavamo svoje poreklo.
Kosti nam ne daju da zaboravimo.

Dete bez kostiju je konačnost vrste, njen zaborav.

2

Zaboravljajući svoje detinjstvo, ja umirem, u mladosti koje se ne sećam, u zanosu užasnošću ispunjenog srca, anarhiji duha.

Svaka vrsta postojanja i menjanja, pojave ovoga sveta, model su koji nam se nudi da ga proživimo, kroz unutrašnjost iskustva, doživljaj.

Fleševi koji traju godinama, konstanta šizofrenije.

Je li to kazna? Rasparčanost.

Kazna?

Zastao sam za trenutak, zamišljen, usred orgijanja, raskomadanih tela devojaka kojima ćemo se nahraniti, povratiti seme izgubljenog dečastva. Sva moja sećanja sadržana su u trenutku kojeg opisuju. Svaka misao začeta je tim prizorom. Svi se mi rađamo kao učesnici tog grozničavog rituala vrste, osuđenici zaborava, jedino u večnosti održavanom nevinošću. SVAKO SEĆANJE JE OSEĆANJE KRIVICE.

Zaborav stoji nasuprot sećanja.
Zaborav je čisto ubistvo, jedna od mogućnosti spoznaje smrti.
Zaboraviti sopstveno rođenje, sećanje je na svoju smrt.

Kriv sam.
To je svest o istom, koja me čini različitim.
Promena koja izaziva biologiju.
Nerođeno dete bez kostiju.

*Iskra u mraku majčine utrobe, vatra je koja se rasplamsala na plodnoj zemlji, smrću ljubavi i smrću Boga.
Rođenjem.*

Smrt - rođenje. Tačka u kojoj se znanje OTELOTVORUJE u neznanju.

Rođen sam ne želeći ubistvo, neprirodno, podignut u vazduh umesto da sam ostavljen na podu bolnice, ispunjen utiscima koje nisam mogao da primim - SLAVOM, onim što je nekada bilo i čega više nikada neće biti; TRENUCIMA SLABOSTI.

Rođeni isti - začeti zlom.
Dete je otelotvorenje zla.
Ljudsko biće je dobro samo kao ideja.
Svaka materijalizacija uvodi zlo.
Zbog toga su trenuci kojih se sećamo uvek ispunjeni krivicom.
Ona nas čini različitima.
U pitanju je samo osećaj koji, po svom automatizmu, vremenom, zaustavlja razvoj svesti i čini da čitavo biće, lagano i neprimetno, skližnjava u nesvesno.
Slobodni smo da se sećamo, da stvaramo "istoriju".
Krivica eliminisana.

Po rođenju uzdignuto ka nebu, ljudskom se biću pred tek otvorenim očima, oduzima zemlja.
Ono se uzdiže uvis, prima utiske, uči reči - viruse čvrstog karaktera.
Kristali zvezda ispunjavaju njegovo nejakno srce. Hlade ga. Slavom.
Večnošću.
Ono zna da je rođeno, ali ne i da će umreti.
Ono dobija ime. Ime je slava, a ona mu je data.
Lišeno smrti, ono je odaljeno od prirode, zemlje.
Ime uživa svoju artificijelnost.
SVAKA VLAST JE NEKROFILIČNA.

A šta sa preostalim delovima tela skupljenih na gomilu zajedno sa mrtvorodenima, umrlom decom generala, koju je telo ubilo?
Je li to kazna? Rasparčanost.

Rođen sam ne želeći ubistvo.

NIKO KO TO NE ŽELI, NEĆE BITI UBIJEN.

Krivica eliminisana.

Pokidao sam svaku vezu sa zglobovima, sa pokretljivošću moga tela. Izolovan, ja hodam pored vas, slatka melanholijo, ne krećući se. Vaš uticaj samo je istopio led. Groznica je vaše poslednje uporište.

U mislećem telu svaka tetiva je istegnuta, meso je u groznici.
U mesu je napredak, u truleži.

U mesu, usijanom od grozničavosti želje, bol biva neutralisan (bol je ono što nas najviše slama, naša najveća slabost - starenje, trulež). Misao ga konstatuje, locira i rasipa po čitavom telu. Svešču održavana želja ukida bol. Svest radi na unutrašnjem izlečenju. Ali, u pitanju je samo privremeno rešenje.

Ispunjen kamenjem nastalim od peska sa obala Mediterana, dahom Andaluzije, onim što je nekada bilo i čega više nikada neće biti - TRENUCIMA SLABOSTI.

Iako kremirane, kosti ostaju očuvane grobljima.
Groblja i porodilišta su od istog - U SLAVU ŽIVOTA.
Život je naš Bog, ali to je iluzija kostiju.
Bog je od kostiju.
Bog je kostur čovečanstva.
Religija je samo kult obožavanja kostiju.
Sveštenici su ništa drugo do posvećenici, arheolozi.

*

*Vaskrsli Bog, oživljen mnome
mesom ispunjena šupljina skeleta.*

Sve granice su obeležene kostima.
Svako kretanje je preko kostiju.

Kostima objašnjavamo svoje poreklo. Ipak, karike fale, pretopi. Oni su u mesu. U njemu je skrivena evolucija.
U mesu je napredak. Za života.
Kosti nam ne daju da zaboravimo, a u zaboravljanju je mudrost; oprost i saosećanje.
Zaborav je čisto ubistvo, jedna od mogućnosti spoznaje smrti.
Zaboraviti sopstveno rođenje, sećanje je na svoju smrt.

Smrt - rođenje. Tačka u kojoj se znanje OTELOTVORUJE u neznanju.

Svi derivati straha su od jednog straha - straha od smrti.
Svi derivati neznanja su od jednog neznanja - šta je posle smrti?
Ovde je moguće postaviti i još jednu neznanost: šta je bilo pre rođenja? Ali, s obzirom da je u pitanju samo vreme u kome nas nije bilo, ono je, po zakonu života, sadržano u datom pitanju - neznanju šta je posle, odgovoru.
Ono što ne znamo je naš strah.
Odgovor. Koji ne postoji.

Neznanje (t.j. strah) ne postoji. Ono je oduvek samo opravdanje, savršen alibi. Po njemu se svi merimo. Nepostojanje određuje ljudskost bića, njegove slabosti.

*

Neznanje (t.j. strah) ne postoji. Postoji samo NEUMITNOST. U neumitnosti nema mesta nadi. Istinska vera je beznadežna. Onaj na koga se čeka, u njemu je zasađeno seme istinske vere. Od strane Boga. Koji je najveći nevernik Koji je ispunjen nadom i ljubavlju. Ne znam je odgovor nevernika, kostur čovečanstva.

Bog je kostur čovečanstva.

On ne krvari.

*

Krvarenje je stalo. Svi sudovi su celi. Nema premišljanja. NIKO KO TO NE ŽELI, NEĆE BITI UBIJEN.

Meso postaje svet za sebe, zatvoren sistem. Konstantno kretanje, bez opuštanja. Misleće telo. Njegova kvarljivost mu daje tu slobodu, slobodu da se odvoji od kosti. Da poleti. U mesu, njegovoj ćeliji, pothranjena je seksualnost.

Kosti su strane ljudskom. One zahtevaju iluziju.

Telo bez kostiju je pobeda nad iluzijom. Trijumf stvarnosti. Ono uzviče:
"TELO BEZ KOSTIJU JE NEROĐENO DETE, ŽELJA!
U TRULEŽI LEŽI ŽIVOT, U RASPADANJU! U CRVIMA, U SMRTI, EROTICI PRELIVENIH ČULA, JEDINOJ MOGUĆOJ!"

*

Iskra u mraku majčine utrobe, vatra je koja se rasplamsala na plodnoj zemlji, smrću ljubavi, smrću Boga. Gorivom koje nestaje.

Nestankom goriva, mašina staje.

Svaka mašina se čuje, svaki mehanizam. Ono što se ne čuje; to je živo.

Živo je van sistema.

Apsolutna tišina je vladavina duša. Crnilo kosmosa.

Traga za prvom mašinom, pravim sirovim zvukom prve mašine. Potrebna mu je. Njen zvuk - jedini sastojak koji mu nedostaje da bi uokvirio svoje otkriće; MUZIKU.

To je pravac koji želi izmeniti i time izmeniti sebe - to je pravac koji želi izmeniti i njime izmeniti sebe.

Pre kruga, pre slika po zidovima, mora da je postojala MAŠINA. Preopterećenjem mašine, jednim postepenim gradiranjem, održavanjem jednoga tona, jednog jedinog tona, tona koji prati pregrevanje mašine...oživila mašina, živa mašina...

Gorivo je potreba mehanizma, njen izvor energije - hrana.

*

Provlačeći muziku kroz čitave dane, kroz sebe, tako i moje telo, ispunjeno njom, oslobađa misao.

Usvojivši misao telom, san se izjednačava sa smrću.

Misao ne trpi san...jer misao ne može mirovati.

Nastaje mašina. Izraz sna, smrti.

Promena koja izaziva biologiju.

Povećanje svesti utiče na metabolizam.

Izuzetna koncentracija krvi u predelu repnih pršljenova.

Sažimanje sve energije tela (mislećeg tela) u analnom otvoru.

U iščekivanju predstojećih mutacija, svest traži dijetu.

Jer ona sama hrani organizam.

Ona je usko povezana sa varenjem.

Pitanje sadržaja je jedino referentno.
Onog neuništivog.

Misleće telo ne crpi energiju iz spoljašnjosti. Ona ga pročišćava.

Pokidao sam svaku vezu sa zglobovima, sa pokretljivošću moga tela. Izolovan, ja hodam pored vas, slatka melanholijska, ne krećući se. Vaš uticaj samo je istopio led. Groznica je vaše poslednje uporište.

Svaka tetiva je istegnuta, mišići ispunjeni krvlju.
Misleće telo je telo bez kostiju.

Misao se prenosi krvlju.
Bez srca, nema ni misli.
Misao je život.
Misao je POETIKA BIĆA.

*

Svaka mašina se čuje, svaki mehanizam.
Naprimjer, muziku možemo zabeležiti.
Ona je u stanju mirovanja (na papiru, traci) sve dok je ne izvedemo, pustimo u etar.
I svo to trajanje, ona se čuje.
Ona može da se čuje i dok je ne izvodimo.
U telu.

Ljudsko biće čuje u sebi.
Lepota, koju mu muzika nudi i ispunjava ga, lepota je mašine.
Mašina je izraz lepote.
Mehaničnost muzike, lepota, traži gorivo, one koji će uživati u njoj, u onom njenom delu u kome ona prestaje da postoji kao muzika.
Samo ljudsko biće, odakle je ona i potekla, je to gorivo.
Koje nestaje.

Nema ničega u čemu možemo uživati
MOJA KIČMA JE IZLEČENA

7

Masturbacija je konačno prisustvo želje (okrenuto njenom odsustvu), istinski imunitet, DEFEKTOFILIJU.

Dete pedofilije je dete bez kostiju, sadržaj oslobođen forme, istrebljen virus lepote, odsustvo želje i misli, nirvana budućeg sveta.

Nakon ere homoseksualizma.

Svet kakav poznamo ne postoji više (nikada nije ni postojao).
Iluzije raspršene, zavere razotkrivene - ova spoznaja svakim danom ubrzava proces.

Planeta je nezaustavljiva.

Ljudsko biće se deli na dve vrste, polovi otpadaju.

Dete pedofilije ima jedino uticaj koji njegovo slabašno biće može da primi; UTICAJ GENITALIJA.

Depilacija je samo naznaka detetu pedofilije. Žene su tome pristupile prve; u njenoj akciji odslikava se budućnost sveta.
Ona krvari.

Sterilnost kao unutrašnje iskustvo (izolacija) - nepostojanje, kao još jedna od spoznaja iz one grupe užasa, koji će tek doživeti svoju punu afirmaciju.

Bordelji preseljeni u porodilišta.

Čistoća i svetlost inkubatora, umesto prljavštine i mraka jeftine hotelske sobe.

Krivica eliminisana.

Jedino čisto je nepostojanje, jedina mogućnost ostajanja.
Nepostojanje određuje ljudskost bića, njegove slabosti.

Ispunjen kamenjem nastalim od peska sa obala Mediterana, dahom Andaluzije, onim što je nekada bilo i čega više nikada neće biti -
TRENUCIMA SLABOSTI.

Onaj na koga se čeka, u njemu je zasađeno seme istinske vere.

...

*moja žudnja je nasledstvo anđela
vremena o kojima tvoja utroba ne zna ništa
tvoja nevinna utroba
gde je sakriven užas
nasilje božije milosti
blud anđela
i čeka
dete
zlo ovoga sveta*

Beograd, januar 2000.

U SUSRET RAZOČARANJU

svaka ideja o ravnopravnosti
tvoja je osveta
tvoje oči ne vide koliko si mi potrebna
po poslednji put ti pevam
NISI NEOPHODNA

moja ponuda je večna

1

krenuvši od lepote
došli smo do želje
i odsustva želje
i heroja
i ljubavi

meso se našlo na stolu ispred nas
i naši noževi
povukli su se
pred kašikama
željnih distance
jer vidite
krenuvši od lepote
mene su proglasili sudijom

moje meso se
našlo na stolu

SVI OPTUŽENI NEKA USTANU
MOJA LEPOTA VAM SUDI
GLAD KOJU OSEĆATE
UČINIĆE MENE VEČNIM

TO JE VAŠA SUDNICA
TO NISAM JA
TO JE BIĆE

2

radost koju osećamo
pročišćava dosada

ovim hoću da kažem
MOJA USAMLJENOST ŽIVI U SVIMA VAMA
zaraženi ste njom kao lepotom
i sve što ja uradim
narušava vaš utvrđeni
sistem herojstva

ovi predeli su čvsti i hladni
hrane me lomovima
i sterilnošću zaceljenja

ja ovde ne govorim o sili

3

nosiš kašiku
vezanu oko vrata
nakit tvog ropstva

prisvajaš večnost
za svoj mali vrt suncokreta
koji te čini potrebnom

nad svim tvojim kraljevima
jedina si ti kraljica

4

ogluvela od nemosti
ne čuješ presudu
koja tvoje telo
osuđuje
na zaštitu metala

svaki tvoj dodir
dodir je magneta
tvoj neživi pogled
inercija bića

sve što ti govorim
pogrešno je

5

ovi neočekivani trenuci
ovo nespavanje
ova ustreptalost čula
ova osveta
zbog reči otrglih od muzike

nemaš strpljenja za moju ljubav
izgubila si svu snagu trudeći se
da sebe učiniš nemom

ti znaš da to što odlazim
poziv je
koji upućuješ sa druge strane

ja ti sa ove govorim
o prelasku

6

samo me želja baca ka tebi

šta god učinila
u ogledalu osvete
ja sam mučitelj

verovati možeš samo u sebe
ono što nisi ti

7

prestao sam da posmatram sebe
kroz okvire tvog
primamljivog devojaštva

odrekao sam se tvojih usluga
tvoje lepote
tvojih usta
ne učim se više ljubavi

odrekao sam se svog znanja o sebi

trebaće vremena
da se ponovo postavim pred tebe
do tada
dodirivaću te i onda
kada budeš mislila
da sam u gumenim rukavicama

8

veliki dani dosade su pred nama
dani koji mrve

od nas je ostao samo zapis
nebirana reč
samo buncanje želje
koje smo nazivali verovanjem

DOSADA JE NAŠE JEDINO ISKUPLJENJE

9

izoštrenih čula u samoći
moje srce osluškuje
ja nemam razloga da budem tu

10

vidi moje ruke
svaki instrument proključa u njima
jer moje ruke su slabe
jer želi se mrtvo

ovo ti govorim upravo iz te želje

11

ne postoji saznanje o ovom svetu
sve je u prelivanju
u dodiru mesa

o onom drugom
u njemu

12

dajemo ono što nam je potrebno
punimo sebe lažima
uspravni nosimo masku života
iza koje smo samo
GIPSANI OTISAK JEDNOG TRENUTKA
OKAMENJENI U SEĆANJU

ja te ne mogu naučiti ničemu
biće je nedeljivo

13

nema ničega što vam ja mogu dati
vaš sistem je zamenio
moje ubistvo
za presudu

takav ne želim biti
šta god od mene tražili
ja vam to ne mogu dati
ja to već imam

14

ovo nije pretnja
NAŠE NERAZUMEVANJE
TVOJA JE LAŽ

15

ne planiraj ništa sa mnom
JA SAM NEUPOTREBLJIV

koristiti možeš
samo mrtve stvari

16

rođeni vaskrsli
naš osmeh je prezriv
u očima onih
koji pominju život

mi ravnodušni
ispunjeni dosadom i zlom
naša promena
laž je nad lažima
prevara bića

17

svi moji povraci
sva moja buđenja

**SVE JE PREKASNO
SVE JE PREKASNO**

18

ovo delo mora ostati
nedovršeno

19

srce mora stati